

Sygn. akt V ACa 103/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku, V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	SSA Teresa Karczyńska - Szumilas (spr.)
Sędziowie:	SA Mariusz Wicki SO (del.) Elżbieta Milewska - Czaja

Protokolant : sekretarz sądowy Ewelina Gruba

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2018 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko Skarbowi Państwa - (...)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 30 listopada 2017 r., sygn. akt I C 137/17

I. oddala apelację;

II. zasądza od powódki na rzecz Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej sprawującej zastępstwo procesowe pozwanego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt V ACa 103/18

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego Skarbu Państwa – (...) kwoty 500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, że Sąd Okręgowy w Bydgoszczy postanowieniem z 24 maja 2016 r. w sprawie sygn. akt VIII Ga (...) uchylił postanowienie Krajowej Izby Odwoławczej z 18 stycznia 2016 r. o odrzuceniu

jego odwołania na czynności zamawiającego w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego na świadczenie usług hotelowych oraz transportowych w 2016 r. na potrzeby pacjentów Centrum (...) w B.. W ocenie powoda wskazane postanowienie (...) zostało wydane z rażącym naruszeniem art. 198f w związku z art. 192 ustawy Prawo zamówień publicznych, albowiem sąd uwzględniając skargę na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej orzeka wyrokiem zmieniając zaskarżone orzeczenie i rozstrzygając sprawę co do istoty.

Jako podstawę prawną roszczenia powód wskazał przepisy art. 417¹ § 2 k.c. oraz art. 424^{lb} k.p.c. oraz podkreślił, że wskutek niezgodnego z prawem orzeczenia (...) został pozbawiony merytorycznej kontroli błędnego orzeczenia Krajowej Izby Odwoławczej, a w konsekwencji utracił definitywnie możliwość ubiegania się o realizację chociażby części zamówienia publicznego. Powód poniósł szkodę w kwocie 554.940 zł, na którą złożyły się utracone przez niego zarobki w związku z nieudzieleniem mu zamówienia publicznego za okres co najmniej 6 miesięcy oraz kwota 15.000 zł wpłacona tytułem opłaty od odwołania wniesionego na czynności zamawiającego, zaś w pozwie domaga się jedynie części należnego mu świadczenia.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania, wskazując że postanowienie (...) z 24 maja 2016 r. wydane w sprawie sygn. akt VIII Ga (...) jest zgodne z prawem i wobec stwierdzonej nieważności postępowania prowadzonego przez Krajową Izbę Odwoławczą było jedynym rozstrzygnięciem dopuszczalnym w świetle przepisów ustawy Prawo zamówień publicznych, a nadto otworzyło ono powodowi drogę do ponownego rozpoznania odrzuconego wcześniej odwołania.

Pozwany podkreślił także, że powód nie wykazał jakiegokolwiek szkody, która pozostawałaby w adekwatnym związku przyczynowym z wydaniem przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy wskazywanego przez powoda postanowienia.

Wyrokiem z 30 listopada 2017 r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy oddalił powództwo oraz orzekł o kosztach postępowania.

Sąd Okręgowy ustalił, że Centrum (...) im. prof. F. Ł. w B. wybrało w przetargu nieograniczonym na świadczenie usług hotelowych oraz transportowych w roku 2016 na potrzeby pacjentów Centrum (...) w B.

ofercie, którą złożyła firma (...) s.c. E. K., N. K. w obu grupach świadczeń. Do przetargu przystąpiło czterech wykonawców, w tym powód, którego oferta zajęła drugie miejsce.

Sąd Okręgowy ustalił także, że pismem z dnia 9 stycznia 2016 r. powód wniósł do Krajowej Izby Odwoławczej odwołanie na czynności zamawiającego w postępowaniu prowadzonym w trybie przetargu nieograniczonego na udzielenie zamówienia publicznego na świadczenie usług hotelowych oraz transportowych w roku 2016 na potrzeby pacjentów Centrum (...) im. prof. F. Ł. w B.

Postanowieniem z 18 stycznia 2016 r. Krajowa Izba Odwoławcza w sprawie KIO (...) odrzuciła odwołanie powoda i obciążyła go kosztami postępowania, wskazując w uzasadnieniu postanowienia, że odwołanie zostało wniesione z uchybieniem ustawowego terminu do jego wniesienia. Po rozpoznaniu skargi powoda na postanowienie Krajowej Izby Odwoławczej Sąd Okręgowy w Bydgoszczy postanowieniem z dnia 24 maja 2016 r. w sprawie sygn. akt VIII Ga (...) uchylił zaskarżone postanowienie Krajowej Izby Odwoławczej, wskazując jako podstawę prawną art. 386 § 2 k.p.c. w zw. z art. 198a ust. 2 ustawy Prawo zamówień publicznych i przyjmując, że powód dochował terminu przewidzianego do złożenia odwołania. Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy oddalił wniosek powoda o uzupełnienie postanowienia z dnia 24 maja 2016 r. poprzez rozstrzygnięcie w przedmiocie odwołania od czynności zamawiającego.

Sąd Okręgowy wskazał, że powód domagał się od pozwanego zapłaty odszkodowania na podstawie art. 424^{lb} k.p.c.

Sąd Okręgowy podkreślił, że w okolicznościach niniejszej sprawy, spornym jest czy od postanowienia (...) z 24 maja 2016 r. przysługiwały powodowi środki prawne, bowiem nie przewidują ich wprost przepisy ustawy Prawo zamówień publicznych, jednakże Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 29 stycznia 2016 r., (sygn. akt II CZ (...)) dopuścił

możliwość ponownego rozpoznania sprawy przez Krajową Izbę Odwoławczą w następstwie uchylenia przez sąd postanowienia Krajowej Izby Odwoławczej o odrzuceniu odwołania.

Wobec powyższej okoliczności należało rozstrzygnąć, czy postanowienie z 24 maja 2016 r. wydane przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy było orzeczeniem niezgodnym z prawem. Wskazując na treść art. 198 a ust. 2 i art. 198 f ust. 2 ustawy Prawo zamówień publicznych Sąd Okręgowy stwierdził, że zasadą postępowania skargowego, jest to że, jego przedmiotem jest merytoryczne rozpoznanie sprawy; wydając orzeczenie zawierające ostateczne rozstrzygnięcie, co do zasadności środków ochrony prawnej sąd dokonuje sądowej kontroli orzeczeń Krajowej Izby Odwoławczej. Sąd Okręgowy, przywołując poglądy doktryny, uznał że Sąd Okręgowy w Bydgoszczy, w okolicznościach niniejszej sprawy, winien był wydać wyrok, co do istoty sprawy, a nie orzec jedynie o uchyleniu zaskarżonego postanowienia Krajowej Izby Odwoławczej.

Sąd Okręgowy wskazał także, że w orzecznictwie pojawiają się również poglądy przeciwnie, które dopuszczają zmianę przez sąd postanowienia wydanego przez Krajową Izbę Odwoławczą poprzez jego uchylenie bez jednoczesnego merytorycznego rozpoznania sprawy. (postanowienie Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 23 kwietnia 2015 r. w sprawie sygn. akt III

Ca 302/15, LEX nr 2126824). Wedle tego stanowiska merytoryczne rozpoznanie przez sąd odwołania od postanowienia Krajowej Izby Odwoławczej będzie sprzeczne z konstytucyjną zasadą dwuinstancyjności postępowań, albowiem pozbawi stronę prawa do drugiej instancji. To Krajowa Izba Odwoławcza została powołana do rozpoznania odwołania od czynności lub zaniechania czynności przez zamawiającego, do której zamawiający jest zobowiązany, zatem sąd nie może bez naruszenia tych przepisów rozstrzygać merytorycznie o zarzutach, wnioskach i argumentacji wniesionego odwołania po raz pierwszy. Taka zaś sytuacja ma miejsce gdy Krajowa Izba Odwoławcza odrzuci wniesione odwołanie (nie rozpozna merytorycznie zarzutów i argumentacji odwołania), zaś sąd uzna to orzeczenie za błędne i je uchyli. Po uchyleniu przez sąd zaskarżonego postanowienia konieczne będzie merytoryczne rozpoznanie przez Krajową Izbę Odwoławczą wniesionego odwołania, a od zapadłego orzeczenia będzie przysługiwać skarga do sądu na zasadach ogólnych.

Stanowisko to zostało podtrzymane przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z 29 stycznia 2016 r. (sygn. akt II CZ 93/15, LEX 1997961), w którym Sąd Najwyższy wskazał, że postanowienie o zmianie postanowienia Krajowej Izby Odwoławczej o odrzuceniu odwołania poprzez jego uchylenie nie jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie, gdyż jego wydanie na powrót otwiera drogę do merytorycznego rozpoznania sprawy. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, w przypadku jedynie uchylenia postanowienia Krajowej Izby Odwoławczej o odrzuceniu odwołania i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania najpełniej realizuje się prawo do postępowania dwuinstancyjnego.

Niemniej jednak Sąd Okręgowy zaznaczył, że jedyną możliwą podstawą do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania był art. 386 § 2 k.p.c., zaś brak było przesłanek stwierdzenia nieważności postępowania, a tryb postępowania w postaci rozpoznania odwołania przez Krajową Izbę Odwoławczą po uchyleniu przez sąd postanowienia Krajowej Izby Odwoławczej o odrzuceniu odwołania nie został przewidziany w przepisach prawa. W tych okolicznościach, w ocenie Sądu Okręgowego, poprzez wydanie przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy postanowienia z dnia 24 maja 2016 r., nie doszło do rażącego naruszenia prawa, uzasadniającego uznanie orzeczenia za niezgodne z prawem w rozumieniu art. 417¹ § 2 k.c. Niezgodność orzeczenia z prawem w rozumieniu art. 417¹ § 2 k.c. ma charakter kwalifikowany, elementarny, oczywisty, zatem chodzi o orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, albo wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego niezastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawnej.

Sąd Okręgowy wskazał także, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na niewykazanie przez powoda adekwatnego związku przyczynowego między wydaniem przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy przedmiotowego postanowienia, a poniesioną przez powoda szkodą w postaci utraconych korzyści. Przewidywane uzyskanie korzyści

przez powoda mogłoby nastąpić jedynie na skutek sekwencji korzystnych dla niego rozstrzygnięć, zaś wydanie przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy, po merytorycznym rozpoznaniu odwołania powoda, orzeczenia dla niego korzystnego jest zdarzeniem przyszłym i niepewnym.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisu art. 98 k.p.c.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wywiódł powód zaskarżając go w całości.

Skarżący zarzucił:

1.naruszenie prawa materialnego:

- **art. 198^{fw} zw. z art. 192 ustawy Prawo zamówień publicznych** poprzez ich błędną interpretację i przyjęcie, że dopuszczalne w istniejącym stanie prawnym było wydanie przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy postanowienia z 24 maja 2016 r. w sprawie sygn.. akt VIII Ga (...), w którym uchylił jedynie zaskarżone przez powoda postanowienie Krajowej Izby Odwoławczej z 18 stycznia 2016 r. w sprawie KIO (...) o odrzuceniu jego skargi zamiast rozpoznać merytorycznie skargę powoda,

-**art. 417⁽¹⁾ § 2 k.p.c.** w zw. z art. **424^(1b) k.p.c.** poprzez ich błędną interpretację i przyjęcie, że wydanie przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w dniu 24 maja 2016 r. postanowienia w sprawie sygn.. akt VIII Ga (...), w którym uchylił jedynie zaskarżone przez powoda postanowienie Krajowej Izby Odwoławczej z 18 stycznia 2016 r. w sprawie KIO (...) o odrzuceniu jego skargi zamiast rozpoznać merytorycznie skargę powoda, nie stanowiło rażącego naruszenia prawa;

2.naruszenie przepisów postępowania cywilnego - art. 233 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie zgłoszonych przez powoda w pozwie wniosków dowodowych.

Skarżący domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji wobec nierozpoznania przez Sąd Okręgowy istoty sprawy lub ewentualnie zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podkreślił, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne, albowiem Sąd Okręgowy podzielił stanowisko powoda przyznając, że Sąd Okręgowy w Bydgoszczy winien wydać wyrok, co do istoty sprawy, by następnie stwierdzić, że dopuszczalne jest wyłącznie formalne rozstrzygnięcie podjęte przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy, przy czym na poparcie drugiego stwierdzenia powołał się na odosobnione stanowiska wyrażone w judykatach Sądu Okręgowego w Łodzi i Sądu Najwyższego. Jednocześnie Sąd I instancji zauważył, w orzeczeniach tych nie wyjaśniono w jaki sposób uchylenie przez sąd postanowienia Krajowej Izby Odwoławczej o odrzuceniu odwołania miałoby na nowo otworzyć drogę do merytorycznego rozpoznania sprawy, konstatując jednocześnie, że tryb takiego postępowania nie został przewidziany w przepisach prawa.

W ocenie skarżącego przedstawiona przez niego wykładnia przepisów ustawy Prawo zamówień publicznych jest w zasadzie jedyną dopuszczalną, gdyż zawiera najmniej wątpliwości interpretacyjnych zwłaszcza w odniesieniu do sposobu prowadzenia samego postępowania, daje najlepsze gwarancje ochrony praw uczestników tego postępowania, zapewnia odpowiednią sądową kontrolę nad rozstrzygnięciami Krajowej Izby Odwoławczej przy jednoczesnym zapewnieniu ekonomiki i szybkości postępowania, która w sprawach dotyczących zamówień publicznych ma podstawowe znaczenie. Z uwagi na konieczność zapewnienia zaspokojenia konkretnych potrzeb podmiotów korzystających z zawierania umów w trybie zamówień publicznych wskazane jest, aby tego typu sprawy rozstrzygane były szybko, tak aby nie przeciągać nadmiernie procesu zawierania umów przez zamawiających działających nierzadko w szczególnym reżimie finansowym związanym z dysponowaniem

szeroko pojętymi finansami publicznymi.

W ocenie skarżącego pogląd dopuszczający uchylenie przez sąd orzeczenia Krajowej Izby Odwoławczej jest błędny i odosobniony, tym bardziej, że przepisy ustawy Prawo zamówień publicznych wyraźnie wyłączają zastosowanie

w postępowaniu zainicjowanym skargą na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej art. 386 § 4 k.p.c. Skarżący podkreślił także, że błędny pozostaje pogląd Sądu I instancji wskazujący, że powód nie wykazał związku przyczynowo - skutkowego pomiędzy kwestionowanym orzeczeniem (...), a poniesioną szkodą, albowiem Sąd Okręgowy oddalił wszystkie wnioski dowodowe powoda zmierzające do wykazania tej właśnie okoliczności. Sąd Okręgowy rozpoznając powództwo winien merytorycznie rozpoznać odwołanie wniesione przez powoda na czynności zamawiającego i ocenić, czy zasługiwało ono na uwzględnienie czy też nie i czy w konsekwencji doprowadziłoby ono do udzielenia zamówienia publicznego powodowi i osiągnięcia przez niego konkretnych przychodów.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, wskazując na niezasadność zarzutów podniesionych w wywiedzionym środku zaskarżenia.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja powoda nie jest zasadna. Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe i mające pełne odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym ustalenia stanu faktycznego sprawy w zakresie okoliczności istotnych dla jej rozstrzygnięcia, które Sąd Okręgowy w pełni podziela i uznaje za własne, zatem nie zachodzi potrzeba ich ponownego przytaczania. W pierwszej kolejności wyjaśnić należy, że zgodnie z przepisem art. 198 a ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych (Dz. U. 2018 poz. 1986, t.j.) w postępowaniu toczącym się wskutek wniesienia skargi na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego o apelacji, jeżeli przepisy tej ustawy nie stanowią inaczej. Stosownie zaś do przepisu art. 198 f ust. 2 wskazanej ustawy sąd po rozpoznaniu skargi wydaje wyrok, jeżeli skarga jest bezzasadna, w wypadku uwzględnienia skargi zmienia zaskarżone orzeczenie i orzeka wyrokiem co do istoty sprawy, a w pozostałych wypadkach wydaje postanowienie, natomiast zgodnie z przepisem art. 198 f ust. 3 sąd uchyla wyrok lub zmienia postanowienie gdy odrzuca odwołanie lub umarza postępowanie. Konstrukcja wskazanego przepisu może po pierwsze prowadzić do wniosku, że forma postanowienia jako orzeczenia sądu rozpoznającego skargę na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej nie jest zastrzeżona wyłącznie do sytuacji, gdy sąd odrzuca odwołanie lub umarza postępowanie, skoro została ona przewidziana w art. 198 f ust. 2 ustawy, a nie w jej art. 198 f ust. 3. Jednocześnie przepis art. 198 f ust. 2 ustawy wprost nawiązuje do treści przepisów art. 385 i 386 k.p.c., również poprzez wyłączenie zastosowania art. 386 § 4 k.p.c., co może zezwalać na wniosek, że dotyczy on wyłącznie rozstrzygnięć merytorycznych, dotyczących oceny zasadności samego odwołania od czynności zamawiającego, którego dotyczy orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej. Pogląd taki, stwierdzony w judykaturze przywołanej przez Sąd Okręgowy, znajduje uzasadnienie w zasadzie dwuinstancyjności postępowań sądowych i administracyjnych; przyznanie sądowi kompetencji do merytorycznego rozpoznania sprawy w sytuacji, gdy rozpoznania takiego niezasadnie nie dokonała Krajowa Izba Odwoławcza w istocie pozbawia stronę możliwości zaskarżenia orzeczenia, zatem prowadzi do naruszenia przewidzianej ustawą zasady dwuinstancyjności takiego postępowania. Sąd Okręgowy przywołał także poglądy doktryny stwierdzające, że sąd rozpoznając skargę na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej obowiązany jest merytorycznie rozpoznać sprawę, nawet wówczas gdy dotyczy ona orzeczenia formalnego kończącego postępowanie odwoławcze. Za takim poglądem przemawia niewątpliwie oczywisty postulat szybkości postępowania dotyczącego środków prawnych służących stronie ubiegającej się o zawarcie umowy w trybie zamówienia publicznego. W przedmiotowej sprawie Krajowa Izba Odwoławcza postanowieniem z 18 stycznia 2016r. w sprawie KIO (...) odrzuciła odwołanie powoda od czynności zamawiającego, uznając że zostało ono wniesione po upływie ustawowego terminu, a zatem nie doszło do jego merytorycznego rozpoznania. W tym stanie rzeczy, w okolicznościach dopuszczalności różnej wykładni oraz rozbieżności stwierdzonych w jej wynikach w doktrynie i judykaturze, nie można zasadnie uznać, że wydanie przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy postanowienia z dnia 24 maja 2016r. w sprawie sygn. akt VIII Ga (...) pozostaje niezgodne z prawem w rozumieniu przepisu art. 417 § 2 k.c. Ugruntowana wykładnia pojęcia orzeczenia niezgodnego z prawem w rozumieniu tego przepisu pozostaje spójna z wykładnią pojęcia prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem użytego w przepisie art. 424⁽¹⁾ k.p.c. i zakłada, że orzeczenie niezgodne z prawem to orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Innymi słowy,

mimo braku wyraźnych normatywnych obostrzeń semantycznych, zarówno w art. 77 Konstytucji RP, jak i w art. 424⁽¹⁾ § 1 k.p.c. w zw. z art. 417⁽¹⁾ § 2 k.c. niezgodność z prawem powodująca powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej musi mieć charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim wypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechę bezprawności. Jeżeli więc sąd nie wykracza poza obszar przyznanej mu swobody, nie pozostaje w kolizji z własnym sumieniem oraz prawidłowo dobiera standardy orzecznicze, to działa w ramach porządku prawnego nawet wtedy, gdy wydane orzeczenie można ocenić jako „obiektywnie” niezgodne z prawem (vide: Tadeusz Ereciński (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom III. Postępowanie rozpoznawcze, wyd. V, opubl. WK 2016, LEX).

Jedynie na marginesie powyższych rozważań wskazać trzeba, że i sam skarżący dostrzega możliwość różnej wykładni analizowanych przepisów i przytacza w uzasadnieniu apelacji argumenty, które w jego ocenie wskazują, że właściwą wykładnią pozostaje ta, która została przez niego przyjęta. W przedmiotowej sprawie nawet ustalenie, że Sąd Okręgowy w Bydgoszczy podejmując postanowienie z 24 maja 2016r. w sprawie sygn. akt VIII Ga (...) uchylające postanowienie Krajowej Izby Odwoławczej z 18 stycznia 2016r. w sprawie KIO (...) naruszył przepisy prawa, nie prowadzi do wniosku, że naruszenie to ma postać kwalifikowaną, a zatem nie skutkuje uznaniem zasadności roszczenia powoda opartego na odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa za wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem. Oparte na takim założeniu uzasadnienie zaskarżonego wyroku, wbrew wskazaniom skarżącego, nie pozostaje nielogiczne ani wewnętrznie sprzeczne. Wniosek ten czyni także niezasadnymi zarzuty powoda oparte na naruszeniu przez Sąd Okręgowy prawa materialnego - art. 198 f w zw. z art. 192 ustawy Prawo zamówień publicznych i art. 417⁽¹⁾ § 2 k.p.c. w zw. z art. 424^(1b) k.p.c. Zasadnym zaś, choć nie mającym znaczenia dla rozstrzygnięcia, pozostaje natomiast zarzut skarżącego w przedmiocie naruszenie przepisów postępowania cywilnego - art. 233 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie zgłoszonych przez powoda w pozwie wniosków dowodowych. Skoro Sąd Okręgowy stwierdził, że powód nie wykazał związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy postanowieniem (...) z 24 maja 2016r. w sprawie sygn. akt VIII Ga (...), a doznaną ewentualną szkodą, to słusznie skarżący zarzuca, że wniosek ten nie powinien być poprzedzony oddaleniem wniosków dowodowych zawartych w pozwie zmierzających do wykazania istnienia tego związku. W przedmiotowej sprawie nie zachodziła jednakże konieczność badania czy pomiędzy przedmiotowym postanowieniem, a ewentualną szkodą doznaną przez powoda istnieje związek przyczynowy, albowiem powód nie wykazał, aby wskazywane przez niego postanowienie to w sposób kwalifikowany było niezgodne z prawem, co pozostaje podstawowym warunkiem ewentualnej odpowiedzialności pozwanego.

Wobec powyższych okoliczności apelacja na mocy art. 385 k.p.c. podlegała oddaleniu, zaś o kosztach postępowania Sąd Apelacyjny orzekł stosownie do art. 98 § 1 i 3, art. 108 §1 k.p.c. oraz § 1 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. poz. 1804 z późn.zm.).